

לשמוע קול תורה - פסוק השבוע

פרשת ויקהל

המנועלזריזות

פרשה זו היא פרשת נדיבות לבם של בני ישראל. התורה מספרת כי תרומתם של בני ישראל הייתה כה רבה עד שמשה היה צריך לבקש מהם להפסיק להביא, כי כבר לא היה צורך בתוספת. גם הנשים נתנו את תכשיטיהן האישיים, תכשיטים שערך רב, בלב שלם וברוח נדיבה.

התורה מתארת את תרומת הנשיאים:

"וְהַנְּשִׂאִים הֵבִיאוּ אֶת אֲבָנֵי הַשֹּׁהַם וְאֶת אֲבָנֵי הַמִּלִּיאִים לְאַפֹּד וְלַחֹשֶׁן וְאֶת הַבָּשָׂם וְאֶת הַשָּׁמֶן לְמִזְבֵּחַ וְלַשָּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְלַקְטֹרֶת הַסַּמִּים" (שמות לה, כז-כח).

רש"י מסביר שכשמה ביקש מעם ישראל להרים תרומה למשכן התכנסו הנשיאים והחליטו להמתין ולראות מה יביא העם, והם יסלימו את כל מה שיחסר. ואולם בסוף לא נשאר דבר להביא מלבד האבנים לאפוד ולחושן. הם המתינו, אך העם היה כה זריז ונדיב וכבר תרם כל מה שנדרש.

רש"י מוסיף שהמילה "נשיאים" כתובה בלי י' - "נשאם". משמעות המילה כך היא עננים, דבר שאין לו ממשות. התורה מוכיחה את הנשיאים על אדישותם ועל עצלנותם, שכן היסוד של חטאם טמון בגאווה - "אנו נביא את כל השאר". הנשיאים חשבו שהם יביאו את העיקר, וגאווה זו הובילה אותם לחוסר מעש.

התורה מלמדת אותנו כאן שיעור חשוב. הענווה היא המנועלזריזות! אל לנולתת משלנו כדי לזכות לכבוד אלא משום שאנו חלק ממשפחה גדולה, ורק ביחד נבנה את בית ה'.